

AUSTRALIAN SILKY TERIER

Wersja polska 10.12.2012

Pochodzenie: Australia

Data publikacji obowiązującego wzorca: 08.10.2012

Użytkowanie: terier.

Klasyfikacja FCI: grupa 3 teriery
sekcja 2 teriery miniaturowe (do towarzystwa)
Próby pracy nie są wymagane.

KRÓTKI RYS HISTORYCZNY:

Głównymi przodkami tej rasy były terier australijski i yorkshire terier. Między 1820 i 1839 rokiem szorstkowłosa terierka o lśniącym niebieskiej maści, urodzona na Tasmanii przywieziona została do Anglii i tam pokryta dandie dinmont terierem. Niejaki Macarthur Little z Londynu nabył szczenięcia z tego miotu i dalej prowadził hodowlę na uzyskanie miękkiego, jedwabistego włosa. Po kilku latach wyemigrował do Sydney w Australii i tam kontynuował hodowlę, wykorzystując zarówno australijskie jak i yorkshire teriery. Psy jego hodowli rozprzestrzeniły się winnych rejonach Australii i z czasem uzyskały nazwę australijskiego teriera jedwabistowłosego (silky terier). Wzorzec rasy powstał na początku XX wieku.

WYGLĄD OGÓLNY:

Pies zwartej budowy, raczej niskonożny, o średniej długości tułowia, wysmukłej sylwetce. Dostatecznie przy tym silny by polować i zabijać domowe gryzonie. Do czego był używany. Jedwabista, prosta sierść z przedziałkiem biegnącym wzdłuż ciała stanowi dopełnienie obrazu i sprawia, że odnosimy wrażenie iż pies jest wypielęgowany.

USPOSOBIENIE/CHARAKTER:

Ma typowe dla teriera cechy, jest pełen temperamentu, odważny i żywotny. **Odważny i pewny siebie jako pies do towarzystwa nie ma sobie równych.**

GŁOWA:

Średniej długości, kufa jest nieco krótsza od mózgowcaszki. Głowa powinna być mocna, charakterystyczna dla teriera, umiarkowanie szeroka między uszami.

Mózgowcaszka płaska, nie wysklepiona między oczami, z jedwabistą, delikatną w dotyku czuprynką, która nie opada na oczy (długa sierść, opadająca na kufę i policzki jest wysoce niepożądana).

Stop: Wyraźny ale nie przesadny.

Trzewioczaszka:

Trufla nosowa czarna.

Wargi cienkie, ściśle przylegające.

Uzębienie: szczęka i żuchwa mocne. Zęby regularnie rozstawione, nie ściśnięte. Siekacze szczęki ściśle przykrywają siekacze żuchwy tworząc zgrzyz nożycowy.

Oczy powinny być małe, owalne, nigdy okrągłe, ani wylupiate, jak najciemniejsze. Ich wyraz jest żywy, inteligentny.

Uszy małe, w kształcie litery „V”. Małżowina winna być cienka. Są osadzone na szczycie czaszki, wyprostowane, nie obrośnięte długą sierścią.

SZYJA:

Średniej długości, zgrabna, z lekkim łukiem, harmonijnie wtapia się w łopatki. Jest okryta długą, jedwabistą sierścią.

TULÓW:

Umiarkowanie długi w porównaniu z wysokością psa mierzoną w kłębie.

Górna linia w postawie i akcji zawsze prosta. Poważną wadą jest wysklepienie, bądź zapadnięcie.

Lędźwie silne.

Klatka piersiowa umiarkowanej szerokości i głębokości. Żebra dobrze wysklepione, sięgające ku mocnym łądźwiom.

OGON:

Zwykle jest kopiowany, wysoko osadzony, noszony do góry, ale nie „wesoło”. Nie może być na nim frędzli.

Ogon niekopiowany: trzy pierwsze kręgi powinny być noszone prosto, lub lekko zagięte, ale nie zakręcone nad grzbietem. Ogon nie może być zwinięty. Jego długość pasuje do sylwetki psa.

Ogon kopiowany, jest taki jak naturalny. Tak skrócony, jak i naturalny ogon nie mogą mieć frędzli.

KOŃCZYNY:

Kończyny przednie o delikatnym obrysie, okrągłej (w przekroju poprzecznym) kości.

Proste, dobrze ustawione pod tułowiem, bez oznak słabości w nadgarstkach.

Łopatki smukłe, wyraźnie pochylone ku tyłowi. Tworzą odpowiedni kąt z ramionami i ściśle przylegają do żeber.

Lokcie nie są skierowane ani do wewnątrz, ani na zewnątrz.

Kończyny tylne:

Uda dobrze rozwinięte.

Stawy kolanowe dobrze kątowne.

Stawy skokowe odpowiednio kątowne. Oglądane od tyłu powinny być nisko położone i równoległe.

Łapy małe, kocie, o jędrnych opuszkach i zwartych palcach. Pazury czarne lub bardzo ciemne.

RUCH:

Swobodny, ale nie luźny w łopatkach i łokciach. Łapy i śródreżca nie powinny kierować się ani do wewnątrz, ani na zewnątrz. Kończyny tylne dają mocny impuls, wypchnięcie, dzięki elastyczności stawów kolanowych i skokowych. Oglądane od tyłu nie powinny być zanadto rozstawione, ani wąskie.

OKRYWA WŁOSOWA:

Włos winien być gładki, delikatny, błyszczący i jedwabisty. Takiej długości, by nie krępować ruchów psa. Pod tułowiem ma być widoczny prześwit. Tak przednie, jak i tylne łapy nie są porośnięte długą sierścią.

Umaszczenie: wszystkie odcienie niebieskie z płowym podpalaniem są uznawane. Bardziej ceni się intensywne odcienie i wyraźnie odgraniczone podpalania. Srebrna i biała maść są niedopuszczalne. Błękitna sierść na ogonie powinna być bardzo ciemna. Pożądane jest, by czupryna była błękitno-srebrna lub płowa. Kolor błękitny i podpalanie są następująco rozmieszczone: podpalanie wokół nasady uszu, na kufie i bokach policzków, błękit od nasady głowy po koniuszek ogona. Na przednich kończynach błękitne umaszczenie sięga nadgarstka, na tylnych stawów skokowych. Podpalanie na przednich kończynach jest do nadgarstków, a na tylnych stopniowo schodzi od kolan, przez stawy skokowe do łap. Podpalanie występuje też wokół odbytu.

Błękitna maść ma być czysta, bez płowych lub brązowych nalotów. Podpalanie jest także czyste, bez czerwonego przesiania. Dopuszcza się maść czarną u szczeniąt, jednak od 18 miesiąca życia pies powinien być już błękitny.

WZROST I WAGA:

Wysokość w kłębie: dla samca ok. 23- 26 cm. Suki są nieco mniejsze.

Waga jest proporcjonalna do wzrostu.

WADY:

Wszelkie odstępstwa od powyższego wzorca powinny być traktowane jako wady i oceniane w zależności od ich stopnia.

WADY DUŻE:

Grzbiet zapadnięty lub wygarbiony.

WADY DYSKWALIFIKUJĄCE:

- **agresja lub nadmierna lękliwość**

- psy posiadające wyraźne wady fizyczne lub odchylenia psychiczne powinny być dyskwalifikowane.

UWAGA:

Samce muszą mieć dwa normalnie rozwinięte jądra, umieszczone w worku mosznowym.

Ostatnie zmiany zaznaczone zostały tłustym drukiem.